

Erdészeti termőhelyfeltárás és térképezés

Az év elején régenvárt és jelentős munkával gazdagodott erdészeti irodalmunk. Az Akadémiai Kiadó gondozásában megjelent „Erdészeti termőhelyfeltárás és térképezés” nemcsak a szerzői munkaközösség eddigi publikációinak közkézre bocsátása. A könyv célkitűzése, a témával kapcsolatos megállapításai, a problémák megvilágítása a szerzők áldozatos, hosszú évtizedes munkájának kikristályosodott eredménye. Az erdészeti szakemberek számára sokkal több ennél. Vezérfonal a gyakorlati termőhelyfeltárásban, iránytű a jövő tennivalóinak meghatározásához.

A 487 oldal terjedelemben megírt, mind szakmailag, mind nyomdailag kitűnően szerkesztett könyv összefoglalja az erdészeti termőhelykutatás történetét, a termőhelyfeltárással és térképezéssel kapcsolatos kutatási eredményeket, s azok gyakorlati hasznosítását konkrét példákkal tárja az olvasó elé. A számos táblázat, grafikon és színes térkép a legkényesebb tudományos igényeket is kielégíti, de az üzemi szakembereket is további vizsgálódásokra és megfigyelésekre ösztönzi.

A termőhely jellemzőinek ismertetése Dr. Járó Zoltán munkája. Mint mindig, most is szigorú következetességgel építi fel a termőhely sokirányú összetevői bonyolult kölcsönhatásának ismeretét. Újszerű és gyakorlatias módszert javasol a klímajellemzésre és a hidrológiai viszonyok jellemzésére. Érdekes és gondolatébresztő a fajok hazai elterjedéséről írott fejezet.

Az erdőgazdasági tájak, a termőhelytipológia és a termőhelytérképezés homokon című fejezetek Dr. Babos Imre munkái. Az itt leírt törvényszerűségek helyességét évtizedek tapasztalatából leszűrt, tudományosan megalapozott eredmények támasztják alá. A légifényképezéssel egybekötött termőhelytérképezés ismertetése a közép-európai országokban is érdeklődésre tart számot. Ez a módszer megkönnyíti és főleg meggyorsítja a munkaigényes termőhelytérképezést, és lehetővé teszi, hogy ezek a térképek mielőbb a gyakorlati erdőművelők rendelkezésére álljanak.

A termőhelyfeltárási munka megtervezésének és megszervezésének részletes leírása olyan kézikönyvvé avatja, amely minden, ilyen munkával foglalkozó szakember részére nélkülözhetetlenné teszi.

A könyvet előnyösen egészíti ki Dr. Szodfridt István erdőtipológia, erdőtípus térképezés és a termőhelyi összhatások értékeléséről szóló fejezetei, Dr. Tóth Béla a síkvidéki kötött és szikes talajú erdőgazdasági tájak termőhelyfeltárása és térképezése, Horváthné Dr. Proszt Sára csemetekertek létesítése, termőhelyfeltárása, termőhelytérképezése és termőerőfenntartása című fejezetei.

Király László írása a termőhelymeghatározás szerepét világítja meg az erdőrendezés területén.

Erdeink teljesítőképességének növelése elsősorban fajokválasztás kérdése. Erdősítéseinink fajajtervezésének biztos alapja a korszerű termőhelyfeltárás. A könyv tehát mindennapi munkatársa lesz a gyakorlati termőhelyfeltárónak, erdőrendezőnek, a kivitelező erdőművelőnek, hasznos tanácsadója az állami gazdaságok, termelőszövetkezetek mezőgazdáinak és a tudományos intézetek kutatóinak.

Dr. Danszky István

Erteld—Hengst: Erdészeti faterméstan

(Waldertragslehre. Neumann Verlag 1966. 332 p.)

Jelenős helyet foglal el a német erdészeti szakirodalomban a faterméstan. Közel egy évszázada van lehetőségük arra, hogy az erdők fatermésének változását állandó kísérleti területeken rendszeres mérésekkel határozzák meg. A több évtizede folyó kísérletek nagy eredményei napjainkban születnek. A korszerű módszerek, a matematikai statisztika, az elektronikus adatfeldolgozás magas fokú kiértékelést tettek lehetővé.

Ennek a széleskörű faterméstani kutatásnak az eredményeit foglalja össze prof. Dr. W. Erteld és Dr. E. Hengst Waldertragslehre című könyve.

A korszerű erdőgazdálkodás megkívánja, hogy az állománytelepítés és kezelés során alkalmazott módszerek fatermési kihatását lehetőség szerint előre tudjuk jelezni. Ehhez nyújt segítséget a faterméstan, mint a „számszerű alapokon nyugvó erdőművelés”. Értendő tehát, hogy az utóbbi években az egész világon megnövekedett a faterméstannal foglalkozó könyvek száma. (Assmann: Waldertragskunde, Pardé: Dendrometrie, Prodan: Holzmesslehre stb.)

Erteld és Hengst 1966-ban megjelent könyve tartalmát és színvonalát tekintve egyaránt a témával kapcsolatos könyvek legjobbjai közé sorolható. Méltán tarthat számot tehát a magyar szakközönség érdeklődésére is.

Számunkra ez a könyv azért rendkívül hasznos, mert ez is bizonyossággal szolgál arra, hogy több évtizedes kísérleti eredményekkel lehet csak a legtöbb faterméstani kérdésben egyértelműen dönteni. A matematikai statisztika módszereinek alkalmazásával, a korszerű adatfeldolgozással az eredményeket fokozni, azok megbízhatóságát növelni lehet. Megfelelő számú adatsorok nélkül ezek a módszerek azonban korszerűségük ellenére is holt segédeszközök maradnak. Ezért szükségesek az erdőgazdálkodás céljának megfelelő hosszulejáratú faterméstani kísérletek. A témával foglalkozó kutatók feladata, hogy a kísérleti eredmények növeléséhez minden időszakban felhasználják az adott kor technikai és egyéb tudományos vívmányait.

Dr. Solymos Rezső

Érdekes kérgezési eljárásról számol be Plotnikov és Polozov. Az új eljárás szerint sűrített levegő kinetikai erejét használják a kéreg eltávolítására. A légsugár áramlási sebességét a hangsebesség értékére fokozzák. Az új módszerrel nagy munkateljesítmény és jó munkaminőség érhető el. A kérgevesztesség minimális, lehetőség nyílik bármely fafaj kérgezésére minden méretben s az év bármely szakában.

A berendezés főbb szerkezeti részei: kompresszor, levegőtartály, fűrészporka, adagoló-elvonó szerkezet, fúvócsövek. A kérgezés minőségét elsősorban a fúvócsövek megfelelő elhelyezésével az előtolási sebesség optimális beállításával szabályozhatjuk. Utóbbi értéke 0,8—1,0 m/sec-ig fokozható. A légsugár kívánatos áramlási sebességének eléréséhez legalább 8—10 atü végnyomást kell biztosítani a fúvókacsövekben, ehhez a levegőtartályban uralkodó nyomást 15—20 atü-ra kell növelni. A kiáramló levegő végnyomásának helyes megválasztása, a fúvócsövek nyílásméretének megfelelő méretezése kihat mind a munkaminőségre, mind a levegőfelhasználásra. Az energiahordozó összetétele akkor mutatkozott optimálisnak, amikor 99,5—99,7% volt a levegő és 0,5—0,3% a fűrészporka részaránya (köbtartalom szerint). A berendezés üzemi vizsgálata során túlevelő és lombfa kérgezésében egyaránt jó munkaminőséget értek el.

(Leszn. Prom. 1966. 12. sz. — Ref.: Walter F.)

Észak-Amerika Csendes-óceán menti, nyugati partvidékén, a 4000 m-es magasságot is meghaladó Kaszkád-hegység nyugati lejtőin található a több évezredet átfogó erdőfejlődés egyik leglátványosabb, sokak által felkeresett sorozata. A természetes okok valamelyikére — legtöbbször a villámcsapást követő, egyszerre sokezer hektár faállományát megsemmisítő erdőtűzre — visszavezethető pusztulás után felszabaduló területen az éger és a rezgőnyár megtelepedő, pionír előerdőjének oltalmában veti meg a lábát az itt félig árnyat tűrő duglászfenyő. A pionír lombfákat kiszorító, az átmeneti stádiumot képviselő, kezdetben elegyetlenné váló állományainak védelme alatt telepednek meg évszázadok során az óriásjegenyefenyő, a kanadai hemlockfenyő, az óriás-tuja árnyattűrő milliói, hogy az így létrejött főerdőalakot a duglászfenyő kioregdedése után a fejlődés menetében a felszabaduló aláteltelepültek záró erdeje követhesse.

Ezt a folyamatot tanulmányozta Groth, O., s keresi a korábbi, németországi telepítések tanulságai alapján a lehetőségét annak: hogyan lehetne a Kaszkádokban látott őshonos fenyők felhasználásával javítani, nemesíteni, értékesebbé tenni a közép-európai erdőségek faállományait. Miután egy újonnan felkarolt fafaj értékére valójában csak akkor következtethetünk, ha a fapiacson tartamosan jelentkező fatermése tételesen is értékelhető, a meglevő exótákkal benépesített területek még nem alkalmasak arra, hogy a felvetett kérdésre bizonyító erejű választ lehessen adni. Annyi azonban már most megállapítható, hogy a zöld duglászfenyő fokozott telepítése a legígéretesebb, termőhelyigénye, ökológiai tulajdonságai a leginkább és legtöbb termőhelyen kielégíthetők.

A Kaszkádok többi, értékes fenyőfafajával kezdetlegesebbek az eredmények és csak óvatos következtetésekre jogosíthatnak annyival is inkább, mert a feltétlenül várható vadkárosítás miatt — állapítja meg a szerző — kizárólag körülkerített területeken lehet eredményes az ültetésük, alátelépítésük, elegyítésük.

Mindez fokozottan rátereli a figyelmet a magszármazás fontosságára, amellyel a hazánkban is tervezett, intenzív fenyőgazdálkodással kapcsolatban csak egyetérteni lehet. A Kaszkádokban látottak megismétlésére nézetünk szerint már csak azért sem kerülhet Németországban és általában Közép-Európában sor, mert ezeknek a fafajoknak átfogóbb termőhelytűrése, igénye ellenére is hiányoznak azok a táji termőhelyi feltételek, amelyek Észak-Amerikában is csak a Kaszkádok nyugati lejtőin tették lehetővé az erdőfejlődés leírt folyamatát, napjainkba is átnyúló fennmaradását.

Kitér a cikk írója a többi exótával szerzett németországi tapasztalatokra is, amelyek közül bennünket elsősorban a nálunk is felkarolt simafenyővel szerzettettek érdekelhetnek. A hólyagrozda károsítása miatt az elmúlt 30 év alatt Németországban minimumra csökkent a telepítésének területe. Jóllehet előfordulásának őshonos területén (USA, Ötödik vidék) is veszélyezteteti a simafenyőt e gomba támadása: értékes és nagy tömegű fatermése miatt mégsem mellőzött, hanem lombállományokba elegyítik. Miután tapasztalatunk szerint az újonnan meghonosított fafajokat csak bizonyos idő eltelté után követték vagy keresik fel a különféle károsítók, kártételük nagysága pedig csak nagyobb területű telepítéseiken figyelmeztető: a külföldi tapasztalatok megszívlelése nálunk is javasolható.

(Allg. Forstzeitschrift, 1967. I. 28. — Ref. dr. Babos I.)

Szeless, S.: Az üzem- és munkaanalízis, mint az erdészeti üzem szervezésének és tervezésének alapja.

A szervezési munka az erdészeti üzemek vezetésében is egyre nagyobb jelentőséget kap. A szerző ebben a munkájában csak nagyvonalakban kívánta az üzem- és munkaanalízis irányvonalát meghatározni. Ez különösen az egyes munkafolyamatok analízisére vonatkozik. A munkafolyamatok vizsgálatának további tagolását és részletezését egy későbbi munkában tervezi. Szeless világosan kifejezésre juttatja, hogy igen előnyösnek látná az osztrák, de a közép-európai erdőgazdaságok számára is, ha minél több jellemző sajátossággal rendelkező erdőgazdasági üzemet vizsgálatnak vetnének alá, ezt követően ezeket átszerveznék, ezáltal az üzemvezetésnek mintegy „normaüzemeit”, pontosabban összehasonlítási alappilléreit teremtenék meg. Ezt a könyv egyik igen lényeges javaslatának tarthatjuk. További javaslat, hogy az üzemanalízis ölelje fel az egész jelenlegi állapotot (Ist-Zustand) és minden további változtatásnak ez legyen az alapja. Ezután következnek a tervezés és szervezés, az mindenekelőtt jelölje meg az elérendő állapotot (Sollzustand), hogy az üzem ellenőrzése közben tartható legyen. Az analízisnek periodikusan ismétlődnie kell, hogy a szervezés lépést tarthasson az idővel. Az intézkedések részletes tanulmányozása különösen érdekes lehet hazai viszonylatban, figyelembe véve az új gazdaságirányítás speciális erdészeti törekvéseit és a komplex feladatokat is, hiszen Szeless a korszerű követelményeknek megfelelő üzemi racionalizálást is javasol.

A tanulmány az általános bevezetón kívül öt nagy részre bontja a témát. 1. A hosszúlejárátú tervezés analízise. 2. A rövidlejárátú tervezés analízise. 3. Az ősztüzem analízise és az üzemi részfolyamatok. 4. A környezet analízise és kapcsolat a külvilággal. 5. A fa-termelési ágazatok analízise.

Az első kérdéscsoportban a szerző az üzem állapotadatait vizsgálja; a fakészletet, a bonitást, az erdősítés mértékét, a növedéket és a területi beosztást. Ugyancsak itt vizsgálja a használati adatokat illetve módokat. A második rész három alcsoportra oszlik: az elsőtben összehasonlítás történik a hosszúlejárátú tervezéssel, a másodikban az alapvető üzemgazdasági fogalmak kerülnek tárgyalásra, a harmadik alcsoport pedig csak üzemsztatisztikai problémákat tárgyal. Figyelemreméltóak a fejezetben az ilyen megállá-

pftások: Az úton való szállítás 10—30-szor olcsóbb, mint a közelítés. Az úthálózat bővítésével tehát a szállítási kilométerek költsége 10—30-szorosan csökkenthető. A harmadik nagy fejezetben a szerző a területbeosztást vonja vizsgálat alá, majd ezt követi az úthálózat és az épületek vizsgálata. Külön taglalja a gépparkot az egyes munkafolyamatok gépei alapján. Ugyancsak külön tárgyalja az állati vonóerő kérdéseit. Az összüzemhez hasonló részletességgel vizsgálja az egyes munkafolyamatokat is, tehát a fakitermelést, a mellékhasználatokat, a segédüzemeket és az igazgatási tevékenységet. A negyedik fejezet a fapiac és a munkapiac kérdéseit elemzi. Az utolsó részben azt fejtegeti a szerző, hogy a fatermelés növelésének útjai a helyes fafajkiválasztás, a használati mód, a helyes állományápolás, az állományforma változtatása, az erdei trágyázás és a szelekció. Ezeket a kérdéseket azonban a szerző csak röviden és az analitikus munkák kiegészítése céljából tárgyalja.

Szeless könyve alapos tanulmányozást igényel, így feltétlenül hasznos szolgáltatokat tehet mindazok számára, akik a korszerű üzemtervezés kérdéseivel foglalkoznak, de azok számára is, akik képet akarnak nyerni ennek a fejlődő tudománynak lényeges szerepéről az erdőgazdaságok életében.

Hiller István

Az ember szabad ideje és az erdő. Az ember mindinkább kénytelen tudomásul venni, hogy az élethez nem elég a nagy választékban rendelkezésére álló olcsó áruk tömege, hanem szüksége van még tiszta levegőre, egészséges vízre, csendre és egyéb másra, amelyeket még nemrég magától értetődőnek vett. Az ember alkotásai sok esetben alkotójuk ellenségévé válnak. A kémények ezrei ontják a füstöt és a levegőt az emberre káros anyagokkal töltik meg; a záporok a letarolt hegyoldalokról a termőföldet mossák le; az ember környezete radioaktív sugarakkal van megfertőzve.

A mai termelési mód az embertől egyre nagyobb figyelmet kíván, a nagyvárosi életmód sem szolgál az ember egészségének előnyére. A nagyvárosokban az ember élete: zaj, sietés és idegesség. Ezért ne csodálkozzunk, ha éppen a városi emberek kívánják szabad idejüket az erdőben, vagy víz mellett eltölteni.

Az erdőt üdülés céljából felkereső emberek számának rohamos növekedése intézkedéseket kíván. Egyesek hotelek építésére gondolnak. Azt hiszem, hogy kényelmesen berendezett szállók ezt a kérdést nem oldják meg. Az emberek nagyrésze ugyanis szabad idejét a szabad természetben kívánja eltölteni. Sokan vannak, akik nem igényelnek jól berendezett szállókat, ezért azt hiszem, egyszerű erdei házak építése volna kívánatos.

A termelés automatizálása következtében a dolgozók szabad ideje növekedőben van. A munka hovatovább jobban igénybe veszi az ember szellemi képességeit, ez viszont növelni fogja az emberek vágyódását az erdő után. Az erdőt üdülés céljából felkereső emberek számának várható növekedése megfelelő felkészülést kíván. Ezzel a kérdéssel ma már foglalkoznak az építészek, orvosok és a népnevelés kérdésével foglalkozók. Az erdészeknek is fel kell készülni arra, hogy évről évre többen fogják szabad idejüket az erdőben eltölteni. Ezzel kapcsolatban fontos feladat vár a védelmi szolgálat végzésével megbízott erdészekre; a lakosság nagyrésznének viszonya az erdőhöz ugyanis nem kielégítő. A közönség erdőhöz való viszonyának megjavítása érdekében fontos feladat vár: a televízióra, rádióra és újságokra.

Az erdő védelmének fő feladata természetesen az erdészeké. Az erdőnek védelme és fenntartása sok munkát és nagy költséget kíván.

(Frantisek, Z. Lesnicka Práce, 1967. 3. — Ref.: Partos Gy.)

Fajfajválasztás piac- és üzemgazdasági szempontok alapján. Egyre gyakoribb a kérdés: hogyan alakul majd a fafajok kereslete az elkövetkező évszázad folyamán. Kétségtelen: a nagytávú prognózis csak sok bizonytalanságra alapozható.

Minthogy az elmúlt másfél évtized alatt a lombfaválasztékok kereslete nagyobb mértékben emelkedett, mint a fenyőké, az erősen fenyvesedő NSZK területén a lombfák elfoglalt területének a meghagyását javasolják legalább ott, ahol az I—II. tho-ú termőhelyeken vastag méretű, értékes faanyagot növeszthetnek. Az ennél kevésbé értékes termőhelyeken az elegyítésüket tervezik csupán, (közismert a nyugatnémetországi erdőterületen a bükkösök ma is folyamatos átalakítása lucosokká).

Néhány, indokul szolgáló szempontot részletesen is elemeznek. Így a farostanyag előállításánál azokat a belföldi fafajokat kívánják előnyben részesíteni, amelyek viszonylag a legtöbb faanyagnövekedést érik el, figyelmen kívül hagyva a fafajösszetétel kérdését.

A furnér alapanyagát mintegy 80%-ban a trópusokról szerzik be továbbra is és így a saját lomb-fenyő vastag rönkanyaguk felhasználásának a kérdése ebben a vonatkozásban a háttérbe szorul.

A többi lemezipari termék távlati jövőjét is a trópusokról érkező import szemszögéből vizsgálják és jutnak el ahhoz a következtetéshez, hogy egyre inkább a három nagy, trópusi-szubtrópusi lomberdőtömb — Délamerika (Amazonas-Orinokó vízgyűjtő területe), Afrika (Guinea—Kamerun—Kongó medencéje) és Délkeletázsia (Hátsóindia—Indonézia—Fülöp szigetek) — kitermelt faanyagára kell majd tanácszkodniok. Az északi, összefüggő fenyvesövet a cikk írója szerint már nem rendelkezik akkora faanyagartalékokkal, amelyek az emelkedő szükségleteket fedezhetnék. Mindebből azt a következtetést szűri le, hogy a németországi fenyvesek területe aggodalom nélkül bővíthető.

Gazdasági szempontból a luc és a bükk kérdését vizsgálja és mutat rá *Mitscherlich* megállapítására: a jelenlegi rönkárak kétszeresére volna szükség a bükk esetében ahhoz, hogy még I. tho-u termőhelyen is versenyképes lehessen a luccal. Ez oly módon is elérhető lenne, hogy a különböző befektetések, terhek (pl. adók) és az állományok értékének számbavételekor változó nagyságú kamatlábbal (pl. a luc esetében 3%, a bükk esetében 1%) tervezzük meg a különböző fafajú erdők jövedelmezőségét a jövő faanyagellátásának kialakítása során.

Bennünket a napjainkban egyre nagyobb területű fenyvesítéseinket látva érdekelhetnek az elmondottak. Nem kevésbé érdekes azonban a gazdaságossági kalkuláció megkísérlése egy olyan bonyolult kérdés felvetése során, mint a fafajválasztás távlati tervezése. Kísérlet, amely alól egyre kevésbé térhetünk ki az új gazdasági mechanizmus kialakítása során.

(Allg. Forstzeitschrift, 1967. I. 21.— Ref.: Dr. Babos I.)

A külföld a magyar erdőgazdaságról

Csehszlovák Szocialista Köztársaság. A „Les” ez évi áprilisi száma közölte *Tallós Pálnak* a fénycsapdáról és ezeknek a rovarkárosítás előrejelzésében betöltött szerepéről írt cikkét. Ugyanebben a számban *M. Holubčík* beszámolt a Dániában, Norvégiában, az NDK-ban, az NSZK-ban, továbbá Magyarországon és Jugoszláviában tett tanulmányútja alapján az erdészeti növénynevelés helyzetéről. Magyarországi vonatkozásban elismerően emlékezik meg a Kámonban, Bajtiban és Sajtoskálban létesített fenyőmagtermesztő plantázsról, az erdőfenyő jelentős tisztamag hozamáról, *Bánó István* munkásságáról.

Franciaország. A „Revue Forestière Française” 1967 évi 2. száma *dr. Solymos Rezső*-nek az Erdészeti Kutatások 1965. évi számában a lajosforrási kocsánytalantölgyesekben folyó gyérítési vizsgálatokról megjelent tanulmányát ismertette.

Hollandia. A „Bosbouw” c. folyóirat januári számában *C. L. H. van Vredenbruch* számolt be a IUFRO 22. szekciója Magyarországon tartott megbeszéléséről. Ezzel kapcsolatban ismertette az ország erdőgazdálkodását, a nemesítési eredmények közül pedig főleg a nyárneveléssel foglalkozott.

Lengyel Népköztársaság. A „Las Polski” 1967. évi 3. számában *Z. Stecki* számolt be a IUFRO 22. szekciója magyarországi megbeszéléséről, értékelte az ERTI nemesítőinek munkásságát és ismertette a tanulmányút során látott objektumokat. A folyóirat ugyanakkor az évi 7. száma pedig *Gordos Mátyásnak*, *dr. Rónay Ferencnek*, valamint *Papp Gyulának* és *Világhy Györgynek* „Az Erdő”-ben (1967. 1. sz.) megjelent cikkeit ismertette.

Nagy-Britannia. A „Forestry Abstracts” referátumot közölt az Országos Erdészeti Főigazgatóság és az Erdészeti Tudományos Intézet kiadásában megjelent „65 éves a magyar erdészeti kutatás” c. kötetről.

Német Szövetségi Köztársaság. A „65 éves a magyar erdészeti kutatás” c. kiadvány alapján az ERTI munkásságát a „Forstarchiv”-ban (1967. évi 1. sz.) *Wobst* behatóan ismertette.

A „Forstliche Umschau” 1967. évi márciusi száma referálta *dr. Birck Oszkár*nak, valamint *dr. Solymos Rezső*nek az „Archiv für Forstwesen” tavalyi 3. számában a bükk, illetve az erdőfenyő fatermési vonatkozásairól megjelent tanulmányait.

Román Szocialista Köztársaság. A „Revista Padurilor” 1966. évi 12. száma referálta *dr. Keresztesi Béla* „Az ERTI 1966—70. évi kutatási terve” (Az Erdő, 1966. 5. sz.) és *dr. Szőnyi László* „A gyorsan növő fenyők termesztése” (Az Erdő, 1966. 7. sz.) c. cikkét.

A „65 éves a magyar erdészeti kutatás” c. kiadvánnyal kapcsolatban az ERTI munkásságát *V. Bakos* ismertette (Rev. Pad. 1967. 2. sz.), míg a IUFRO 22. szekciójának magyarországi megbeszéléséről *Val. Enescu* és *V. Benea* közleménye jelent meg. (Rev. Pad. 1967. 3. sz.).

Kolossváry Szabolcsné

A védőerdő telepítés terén folyó kutatómunkát a volgográdi erdészeti kutató intézet évek óta koordinálja és kiadványban teszi közzé a Szovjetunióban és az európai szocialista államokban. Az intézet vezetője, *A. V. Alybenszkij akadémikus*, aki az 1956-ban rendezett nyárfa-konferencia alkalmával tett tanulmányutat hazánkban és mind a kölcsönös gazdasági együttműködés keretében, mind kiadványcsere útján kapcsolatot tart fenn az ERTI-vel, rendszeresen megkeresi az intézetet a védőerdő telepítéssel kapcsolatos legújabb kutatási eredményeinek közzétételére. Az 1965. évről most megjelent kiadvány *dr. Kopecký Ferenc* (nyárnemesítés), *Bánó István* (fenyőmagtermesztő plantázs), *dr. Vlaszaty Ödön* (csemetekerti vegyszeres gyomirtás), *dr. Szőnyi László* (a mátrafüredi vízgűjtőben folyó vizsgálatok), *Kiss László* (a rovarölő szerek hatása a mikorriza-gombákra), *dr. Babos Imre* (az óriásnyár termőhelyi viszonyai és az összehasonlító nyárfajta-kísérletek), *Horváth Endréné dr. Proszk Sára* (a csemeték tápanyagigénye), *dr. Keresztesi Béla* (akáctermesztés), *dr. Szepesi László* (mélyszántó ekék nemzetközi összehasonlító vizsgálata), *Balló Gábor és Horváth Lászlóné* (erdőművelési gépek minősítése) kutatásait ismerteti. A kiadvány — amelynek 1966. évi számához is az ERTI már megküldte beszámolóit — a volgográdi intézet, ennek kísérleti állomásai és kirendeltségei munkaságán kívül a Szovjetunió, Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, Jugoszlávia és az NDK összesen 55 erdészeti és mezőgazdasági kutató intézetének, valamint felsőoktatási intézményének a védőerdő telepítés, az erózió elleni védekezés, a homokterületek mezőgazdasági és erdészeti hasznosítása, a védőerdő telepítés erdővédelmi, gazdaságossági, szervezési és gépesítési vonatkozásai, az erdészeti nemesítés, maggazdálkodás és az ültetési anyag nevelése terén elért legújabb kutatási eredményeiről ad évről évre tájékoztatást, és ezzel az említett témakörökben jelentős mértékben hozzájárul a szocialista államok közötti együttműködés fejlesztéséhez.

Kolossváry Szabolcsné

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Az Országos Erdészeti Egyesület vezetőségválasztó küldöttközgyűlését Keszthelyen rendezi a következő programmal:

Augusztus 24-én 14.30 órakor küldöttközgyűlés

20.30 órakor a Budapest Táncegyüttes műsora

25-én 8.30 órakor az Egyesület szakmai ülésszaka: erdőhasználat-faanyagmozgatás és az erdők, fásítások közjóléti szerepe témakörben

21.00 órakor baráti találkozó

26-án 8—16 óráig szakmai tanulmányút a Keszthelyi Állami Erdőgazdaság területén badacsonyi zárással.

Az 1967. évi Fásítás Hónapját a Tolna megyei Tanács, a Tolnamegyei Állami Erdőgazdaság és a tamási egyesületi helyi csoport által rendezett fásítási ankét keretében *Földes László* miniszterhelyettes nyitotta meg és a fásítási munkákban kitűnt szervezeteknek, személyeknek oklevelet, emlékjelvényt nyújtott át. Az ankét bevezetőjeként *Szabó Pál Antal*, a Megyei Tanács VB elnöke ismertette az erdők jelentőségét a megyében, majd *Tollner György*, a Tolnamegyei Állami Erdőgazdaság igazgatója tartott előadást a Tolna megyei fá-

sítási feladatokról. Az ankét befejezéseként bemutatták A fa és az ember című új színes fásítási filmet.

*

A MTESZ Központi Anyagmozgatási Bizottság (KAB) felkérésére Egyesületünk is bekapcsolódott a KAB szervezési munkabizottsága munkájába. Az Egyesületet *Haják Gyula* képviseli.

A KAB szervezési munkabizottság feladatai közül kiemelkedik az 1967. október 23—27. között Budapesten tartandó V. Or-